

Αλεξάνδρα Μητσιάλη

Το αστερόσπιτο

Εικονογράφηση
Μάρια Μπαχά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ

Το αστερόσπιτο

*Το παραμύθι
και η θεατρική του διασκευή*

Εικονογράφηση ΜΑΡΙΑ ΜΠΑΧΑ

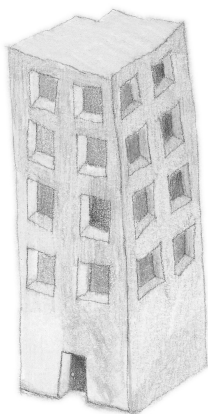

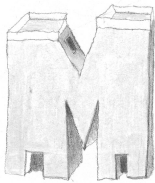
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το παραμύθι	11
Η θεατρική διασκευή	25

Το αστερόσπιτο

ια φορά κι έναν καιρό, σε μια μακρινή πολιτεία, μεγαλόσωμοι αρματωμένοι άνθρωποι άναψαν μια μεγάλη φωτιά. Οι διχαλωτές της γλώσσες τύλιγαν τα δέντρα και τα 'πνιγαν, ρουφούσαν τα σπίτια και κυνηγούσαν τους ανθρώπους, που έτρεχαν τρομοκρατημένοι. Οι καπνοί της μουτζούρωναν τον ουρανό και θόλωναν τ' αστέρια.

Οι μεγάλοι την έλεγαν πόλεμο.

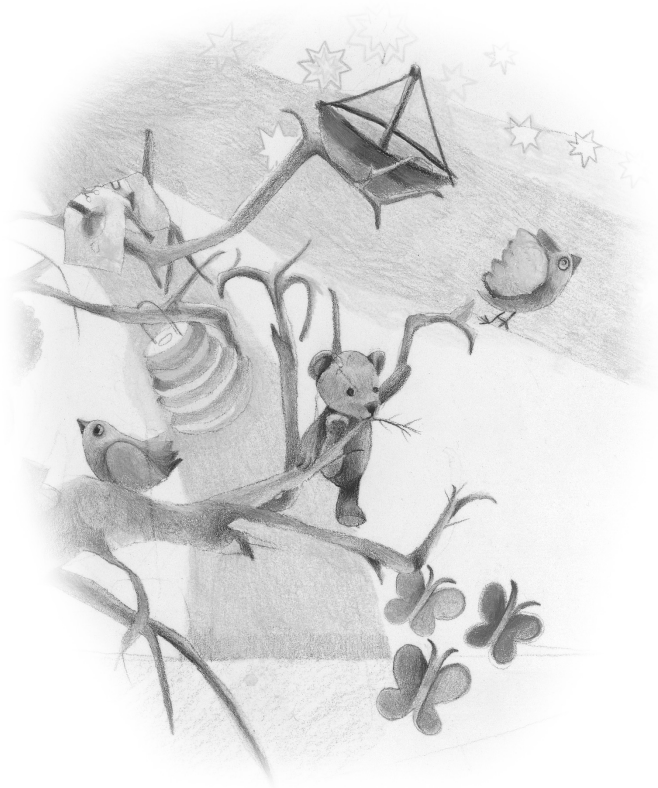
Τα παιδιά της πολιτείας έκλεισαν τα μάτια τους για να μη βλέπουν τις φλόγες της. Έκλεισαν το

στόμα τους για να μην αναπνέουν τους καπνούς της. Έκλεισαν και τ' αυτιά τους για να μην ακούν τις φωνές των ανθρώπων που τους κατάπινε η καταιχιά.

Ύστερα, τα παιδιά αποφάσισαν να φύγουν. Οι μεγαλόσωμοι αρματωμένοι άνθρωποι συνδαύλιζαν συνεχώς τη φωτιά και φούντωναν τους καπνούς της. Και οι καπνοί σκέπαζαν για πάντα τους γονείς και τους παππούδες τους κι όλους όσους αγαπούσαν. Τα παιδιά είχαν μείνει πια μόνα στον κόσμο.

Έτσι, ένα βράδυ, γλίστρησαν έξω από την πολιτεία, στα σκοτεινά. Κρατούσαν μόνο τ' απαραίτητα: το μαξιλάρι τους απ' το ένα χέρι κι απ' το άλλο το πιο αγαπημένο τους αντικείμενο.

Ένα μαλλιαρό αρκουδάκι, τη φωτογραφία μιας μαμάς, έναν κουμπαρά, το δώρο του καλύτερου φίλου, την τελευταία ζωγραφιά, ένα σβησμένο φαναράκι...

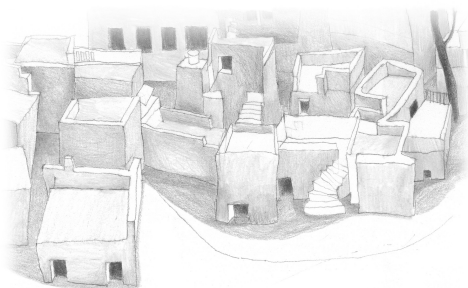

Και περπατούσαν το ένα πίσω απ' το άλλο.

Περπατούσαν για ώρες. Περπατούσαν για μέρες.
Και τι περίεργο! Όσο περπατούσαν, γύρω τους περ-
πατούσε κι η νύχτα με τα σιωπηλά της βήματα.

Το αστερόσπιτο

Θεατρική διασκευή

1η σκηνή

(Η αυλαία ανοίγει. Τα παιδιά πάνω στη σκηνή παίζουν σε ομάδες χαρούμενα παιχνίδια και τραγουδούν.)

ΠΑΙΔΙΑ΄:

Ένα φράγκο η βιολέτα,
τρέχα, Αννέτα, τρέχα, Μαριέτα.

ΠΑΙΔΙΒ΄:

Α μπε μπα μπλομ, του κίθε μπλομ,
ποιος λες να 'ναι στον γύρο αυτό ο πιο τυχερός;

ΠΑΙΔΙ Γ΄:

Φτου και βγαίνω και δεν περιμένω
και θα σε βρω μέσα σ' ένα λεπτό.

ΠΑΙΔΙ Δ΄:

Έχω ένα αυτοκίνητο που όλο όλο τρέχει
και δε θα σταματήσει, τον κόσμο θα γυρίσει.

ΠΑΙΔΙ Ε΄:

Γύρω γύρω όλοι, στη μέση ο Μανώλης,
όλοι κάθονται στη γη κι ο Μανώλης προσοχή.

ΠΑΙΔΙ ΣΤ΄:

Πιάσε το μήλο που σου πετώ,
είναι το δώρο σου το τυχερό.

(Μουσική.)

2η σκηνή

(Ξαφνικά δύο από τα παιδιά που παίζουν μαζί με άλλα σε μια γωνιά αρχίζουν να μαλώνουν για κάποιο αντικείμενο που το καθένα διεκδικεί για τον εαυτό του. Η διεκδίκηση μετατρέπεται σε σύγκρουση, που ενώ στην αρχή εξελίσσεται περιορισμένη σε μια μεριά της σκηνής, πίσω από τα υπόλοιπα παιδιά που παίζουν ειρηνικά, σιγά σιγά γίνεται πιο έντονη, βίαιη, δυνατή κι απλώνεται στον χώρο, επιβάλλεται πάνω στις υπόλοιπες φωνές και παραμερίζει τα άλλα παιδιά από το μπροστινό μέρος της σκηνής. Στο τέλος όλοι σιωπάζουν κι ακούγονται μονάχα τα παιδιά που συγκρούονται.)

ΠΑΙΔΙΑ΄ :

Δώσε μού το, είναι δικό μου.

ΠΑΙΔΙ Β΄:

Δεν είναι δικό σου.

ΠΑΙΔΙΑ΄:

Είναι δικό μου, δε σου το δίνω.

ΠΑΙΔΙ Β΄:

Δώσ' το μου σου λέω.

ΠΑΙΔΙΑ΄:

Όχι, δεν είναι δικό σου, δικό μου είναι.

ΠΑΙΔΙ Β΄:

Κάτω τα χέρια σου, μην κάνεις καμιά κίνηση!
Θα σε πυροβολήσω.

ΠΑΙΔΙΑ΄:

Δε θα τολμήσεις, θα σ' αφήσω στον τόπο πριν
να πεις κύμινο.

ΠΑΙΔΙ Β΄:

Θα σε καθαρίσω σου λέω. Άσ' το κάτω, είναι δικό μου το αεροπλανάκι. Είναι δικό μου, μόνο δικό μου. Δικό μου, καταδικό μου.

(Τότε ακούγονται απανωτά ήχοι που βγάζουν τα παιδιά από το στόμα τους: πυροβολισμών, χειροβομβίδων που σκάνε, μιας σειρήνας που καλεί τους ανθρώπους να μπουν στα καταφύγια. Η σειρήνα, όπως ακούγεται από το στόμα του παιδιού, αντικαθίσταται ξαφνικά από μια πραγματική μαγνητοφωνημένη σειρήνα. Αρχίζει να παίζει βίντεο με σκηνές από πολέμους και καταστροφές. Τα παιδιά κάθονται κάτω με πλάτη στους θεατές και παρακολουθούν κι αυτά το βίντεο.)